

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συντάττομενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ'έξοχην παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ἀληθείς παρασχόν εις τήν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καί υπό του Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως ἀνάγνωσμα ἀριστον καί χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός
καὶ εἶνε προπληρωταί δι' ἔν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΑΚΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λαπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Εὐριπίδου, ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμ. 11" Ἐν Ἀθήναις, 18 Σεπτεμβρίου 1904 Ἔτος 26" — Ἀριθ. 40

Η ΕΞΑΔΕΛΦΗ ΜΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ
ΠΑΡΩΜΕΝΗ!

Ὅταν ὁ ἀμαξῆς ἐβγήκεν ἀπὸ τὴν κουζίαν διὰ νὰ ξεζεύξῃ τὸ ἄλογον καὶ νὰ βάλῃ τὸ ἀμαξάκι εἰς τὸ ἀμαξοστάσιον, ἦτο πολὺ ἀργά. Μακρὰν εἰς τὸν δρόμον ἤκούετο ἡ τροχλησάσια του καὶ τὰ γέλια τῆς Φρόσως καὶ τοῦ Πέτρου. Ἐτρεξεν ὁ ἀμαξῆς νὰ τοὺς προφθάσῃ, ἀλλ' ὅταν εἶδεν ὅτι δὲν θὰ το κατώρθωσεν, ἐπέστρεψε: πολὺ ἀνήσυχος, καὶ με εἰδοποιήσε διὰ τὰ γενόμενα.

Τί ἤμποροῦσα νὰ κάμω κ' ἐγώ;
— Ἐ! θὰ κάμουν κανένα γυρῶν, καὶ θὰ ἐπιστρέψουν μόνοι των, ἀμὰ βαριθοῦν! — ἐσκέρθη.

Ἡ αἰσιοδοξία μου ὅμως ἦτο πεπρωμένον νὰ διαψευσθῇ.

Ἐίχε περάσῃ ἀρκετὴ ὥρα, καὶ τὰ δύο τρελλόπαιδα δὲν ἐφθίνοντο. Ἐπλησίαζε τὸ μεσημέρι; καὶ ἐγὼ ἐκτύπησα τὸ κονδοῦνι, σκοπεύουσα νὰ στείλω κανένα ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους μας, τὸν ἀμαξῆν ἢ τὸν κηπουρὸν, διὰ νὰ τα εὔρουν. Ἀλλὰ ἡ ὑπηρετρία, ποῦ ἔτρεξεν εἰς τὴν πρόσκλησίν μου, ἐσπευσε νὰ εἰπῇ πρὶν ἐγὼ τῆς ἀποτείνω τὸν λόγον:

— Κυρία Δέσποινα, κυρία Δέσποινα! εἶδα τὸν κ. Ἀντωνίου νὰρχεται βίσιτις ἀπὸ τὸν κῆπο.

Τί νὰ ἤθελεν ἀράγε ὁ καλὸς μας γείτονας; . . . Ἡ μητέρα ἔλεπε. Καθῆκόν μου ἦτο νὰ τον ὑποδεχθῶ ἐγὼ, καὶ κατέβην ἀμέσως εἰς τὴν βεράνδαν.

Ἦτο κατασκονισμένος, καὶ εἰς τὸ πρόσωπόν του διακρίνετο ἡ ταραχὴ καὶ ἡ ἀνησυχία. Εἰς τὸ σακάκι του ἐφαίνοντο κατὶ στιγμάτα, τὰ ὀσπία εἰς τὴν ἀρχὴν ἐπῆρα γιὰ λάσπες, ἀλλὰ δὲν ἤρρησα νὰ ἰδῶ ὅτι ἦσαν κόκκινα. . . αἷμα!

— Τί ἐπάθατε, κύριε Ἀντωνίου; τί εἶνε αὐτά; τὸν ἠρώτησα.

— Ἐγὼ; . . . τίποτε δὲν ἔχω, μοῦ ἀπήνησες. Μὴν ἀνησυχῆς γιὰ

μὲν. . . Μὰ, ποῦ εἶνε ἡ μητέρα σας;

— Ἄσπει. . . ἔφυγε τὸ πρωὶ μετὸν Μίτριον. . . Πηγαίνουν στὸν Πειραιᾶ.

— Ἀ! γι' αὐτὸ λοιπὸν κάμουν ὅ,τι τοὺς κατέβῃ τὰ ἀνόητα παιδιὰ, καὶ ἐπῆγαν νὰ σκοτωθοῦν! — ἐρώναξεν ὁ κ. Ἀντωνίου.

— Ἀχ! τί λέτε; . . . ὁ Πέτρος! ἡ Φρόσω! . . . ποῦ εἶνε; τί ἔγιναν; — ἀρχισα νὰ φωνάζω κ' ἐγὼ σὰν τρελλή.

— Ἠσύχασε, Δέσποινα. . . μὴν τρομάξῃς! — μοῦ εἶπεν ὁ κ. Ἀντωνίου. Ὁ Πέτρος δὲν ἐπάθε τίποτε. . . Ἡ

Φρόσω μονάχα ἐκτύπησε λιγάκι στὸ κεφάλι, καὶ αἱμάτωσε. . . Ἐξαλίσθη ὅμως καὶ ἔμεινε ἀναόθητη καταγῆς. Εὐτυχῶς ἐπεριούτα ἐγὼ, καὶ τοὺς ἠύρα. . . Εἶνε τώρα καὶ οἱ δύο στὸ σπίτι μου. Ἡ Φρόσω εἶνε καλλίτερη τὴν περκοιῖται ἢ γυναικᾶ μου.

— Πᾶμε, κύριε Ἀντωνίου! πᾶμε ἀμέσως στὸ σπίτι σας! ἐφώνασα ἐγὼ, καὶ τον ἐπίασα ἀπὸ τὰ χέρια. . . Ἀχ! δὲν ξέριτε τί ὑπόφερω! Φοβοῦμαι. . . ὦ! πῶς φοβοῦμαι μήπως εἶνε ἀσχημα ἢ Φρόσω!

— Καλέ, μὴν κάνης ἔτσι! Δὲν ἔχει ἀπολότως κανένα φόβο. . .

— Μὰ, αὐτὰ τὰ αἱμάτα;

— Αὐτὰ τὰ αἱμάτα εἶνε, ποῦ τὴν ἐσήκωσα στὴν ἀγκαλιά μου νὰ τὴν πάγω στὸ σπίτι μου, καὶ ἀκούμπησε τὸ ματωμένο κεφάλι τῆς στὸ στῆθος μου. . . Ἀλλὰ τώρα δὲν ἔχει τίποτε. . . Μόνον ποῦ κλαίει, καὶ λέγει ὅτι θὰ πεθάνῃ, διότι, λέγει, δὲν τὴν ἀγαπᾷ κανένας εἰλικρινῶς. . . Εἶνε ἀλήθεια αὐτό, Δέσποινα;

— Ὅχι, ὄχι! δὲν εἶν' ἀλήθεια. . . Τὴν ἀγαποῦμε, τὴν ἀγαποῦμε! Πᾶμε, σὰς παρακαλῶ κύριε Ἀντωνίου στὸ σπίτι σας νὰ τὴν ἰδῶ. . . νὰ τὴν φέρωμε ἐδῶ!

Καὶ τον ἐπίασα ἀπὸ τὸ χέρι, διὰ νὰ πᾶμε γρηγορώτερ.

Καθ' ὅσον ὁ κ. Ἀντωνίου, μοῦ διηγήθη πῶς συνέβη τὸ δυστύχημα, — τί του εἶπεν ὁ Πέτρος μας καὶ τί ἀντελήθη ὁ ἴδιος. Φαίνεται ὅτι, καθὼς ἐπλησίαζαν εἰς τὸ κτήμα τοῦ γείτονάς μας, ὁ ἀριστερὸς τροχὸς τοῦ ἀμαξιοῦ ἐκτύπησε εἰς μίαν ἐξέχουσαν πέτραν τοῦ δρόμου. Τὸ ἀμαξὶ ἐτινάχθη ὀλίγον, ἀλλ' ἀπὸ τὸ τίναχ-

Ἄ! το ἀκούσωμεν! εἶπα ἐγὼ. (Σελ. 314, στήλ. 6'.)

μα έτρώμει το άλογο και έσηκώθη όρθο στα πίσω πόδια του. Άλλά με αυτήν την κίνηση έγειρε το άμαξι και έπεσε με την δεξιά πλευρά, παρασύραν και το άλογο. Η Φρόσω και ο Πέτρος έκυλιόθισαν εις τα χώματα εύτυχώς αρκετά μακράν, ώστε δε έπλακώθησαν από το άμαξι. Η Φρόσω μόνον έκτύπησε το κεφάλι της εις μίαν πέτραν.

— Άλλά κανένας κίνδυνος δεν υπάρχει, έπρόσθεσε ο κ. Άντωνίου. Δεν είναι ανάγκη καν να φωνάζετε τον γιατρό. Εγώ τής έπλυνα το μέρος που έκτύπησε κ' αίμάτωσε, με ζεστό νερό και με φαινικόν όξύ, και τώρα δεν πονεί καθόλου. Τα κλάμματά της προέρχονται μάλλον από τα νεύρα της που έκλονίσθησαν, παρά από την πληγήν.

Εφθάσαμεν εις το κτήμα που κ. Άντωνίου. Πώς να σας περιγράψω την χαράν της Φρόσως, όταν με είδε τόσον παραγμένην και συγχισμένην! Μάλιστα, την χαράν της! Φαίνεται ότι η αγωνία και η άνησυχία μου έφάνησαν τόσο καθαρά εις το πρόσωπόν μου, όταν έπλησίασα, ώστε η εξαδέλφη μου έννάχθη άμέσως από τον καναπέν, όπου είχαν εξαπλώσει δια να ήσυχάζη, και μ' άρπαξε στην άγκαλιά της, και μ' έφιλούσε, κ' έγελούσε, ενώ από τα ώρατά της μάτια έτρεχαν δάκρυα.

— Άχ! μ' αγαπας, αλήθεια;... μ' αγαπας! — έφώναζε και μ' έσφιγγε με μιά δύναμη!

— Καλέ, τί τρελλή που είσαι! τής έλεγα εγώ. Δεν κυττάξεις που λίγο έλειψες να σκοτωθής...

— Και να σκοτώσω και τον Πέτρο! — έπρόσθεσε έκείνη, και έλαβεν άμέσως σοβαράν έκφρασιν το εύμετάβολον πρόσωπόν της.

Παραγέθη τότε ο κ. Άντωνίου: — Άφ'ήστé τα τώρα!... Ο,τι έγινε, έγινε! Άς λείπουναι συγχίσεις, γιά να μην... πάρω κανένα ζύλο!

Έγελάσαμεν όλοι μας με το γλυκοάγριον φοβέρισμα του γείτονός μας, ο οποίος έβγήκε τότε δια να κυττάξη τί απέγινε το άμαξι. Ο κηπουρός του είχε ξεζεύξη το άλογο, και είχε σηκώση, το άμαξάκι. Καμμία ζημία δεν είχε γίνει. Το έζευξαν πάλιν, και, αφού απεχαιρέτησαμεν την καλήν και περιποιητικήν κυρίαν Άντωνίου, έπιστρέψαμεν εις τον πόργον. Έμπρός εκάθησαν ο γείτονας κρατών τα ήνια, δίπλα του η Φρόσω, και εις το όπισθεν εδώλιον εγώ με τον Πέτρον. Είχε διαρκώς χαμηλωμένα τα μάτια ο Πέτρος, και δεν έδραζε μιλά...

Κατά συμβουλήν του κ. Άντωνίου—συμβουλήν συνοδευομένην από τα ψευτοάγρια εκείνα φοβερίσματα που έσυνείθιζεν, — η Φρόσω έπεσε στο κρεβάτι. — Πρέπει να ήσυχάζη και να κοι-

μηθῆ, δια να μην της έλθη κανένας πυρετός, και τότε φέξε μου κ' έγλύπτρησα! — είπεν ο γείτονας μας, κ' έφυγε βιαστικός, πριν προφθαζόμεν να τον εύχαριστήσωμεν...

Είς το δωμάτιον της Φρόσως είχαν μαζευθῆ όλοι αι ύπηρέτριαι και οι άνθρωποι του κτήματος. Τους απέμακρυνε όλους, και έμείνανε μόναι με την εξαδέλφην μου. Άπηγόρευσε μάλιστα εις τα μικρά παιδιά να πλησιάσουν καθόλου.

— Θα μείνω μαζί σου, τής είπα, να σου κάνω συντροφιά, άλλα υπό τον όρον να μην ήμιλης καθόλου. Να προσπαθήσης να κοιμηθής λιγάκι, και... το απόγευμα, έγομε καιρό να τα ποιήμε.

Την έφίλησα, και την έσκέπασα με το λινο σινδόνι. Έπῆρα ένα βιβλίο και εκάθησα κοντά στο παράθυρο. Η Φρόσω με ύπήκουσε, σαν να ήμουν τουλάχιστον μητέρα της. Ούτε ώμίλησε, ούτε εσαλεύσε καθόλου. Την είδα που έκλεισε τα μάτια της, και φαίνεται ότι σιγά-σιγά την έπῆρεν ο ύπνος.

Έπέρασεν ώρα αρκετή. Εγώ έκρατούσα το βιβλόν, άλλα δεν κατώρθωσα να διαβάσω ούτε δύο γραμμάς εις την σειράν. Έισυλλογιζόμουν, έσυλλογιζόμουν, και φαίνεται ότι τόσον σοβαροί ήσαν οι συλλογισμοί μου, ώστε το μικρό μου μυαλό εκάμφθη υπό το βάρος των, έσκοτίσθη, και— έντρέπομαι να σας το πώ — άπεκοιμήθην και εγώ...

Μ' εξύπνησαν τα γέλια της Φρόσως: — Δέσποινα, Δέσποινα! Σ' έπιασα! χάλ! χάλ! χάλ! κοιμάσαι, αχ! και σύ;... Όρατα μ' έφούλαγες! Άν ήθελα τώρα να κάμω καμμία καινούρια τρέλλα, ούτε είδησι θά έπαιρνες!

Καθώς φαίνεται, τόσον κωμικήν άδημονίαν έδειχνε το πρόσωπόν μου, διότι συνελήθην επ' αυτοώρωφός π να ροϋ, ώστε η Φρόσω δεν ήμπορούσε να σταματήση τα γέλια της.

— Έλα δώ, μου είπεν επί τέλους, έλα δώ! κάθησε κοντά μου να τα ποιήμε! Παράγγειλε όμως πρώτα να φέρουν τίποτε να φάμε, γιατί πεινώ...

Έβγήκα εις τον διάδρομον να ιδώ την ώραν εις το μεγάλο ώρολόγι του τοίχου. Έπλησίαζαν αι τέσσαρες! Πότε έπέρασε το μεσημέρι, χωρίς να το καταλάβω διόλου;

Παρήγγειλα να μας φέρουν γάλα, και όταν το έφεραν, έπῆρα το κάθισμά μου κ' εκάθησα δίπλα στο προσκέφαλον της Φρόσως.

— Άκουσέ με, Δέσποινα, ήρχισε να μου λέγη έκείνη, αφού ήπιε το γάλα της, έχω να σου πώ κάτι πολύ σπουδαίον, μα παραπολύ σπουδαίον...

— Άς το άκούσωμεν! είπα εγώ και άνεκάθησα εις την καρέκλαν μου. — Το σπουδαίον είναι, εξηκολούθησεν έκείνη, ότι είδα πλέον, καθαρὰ και φα-

νερά, από την σημερινήν συμπεριφοράν σου ότι έσύ μ' αγαπας ειλικρινώς, ότι με συμπαθείς πραγματικώς με την καρδιά σου, και όχι, όπως η θεία Βαρβέρα δια τα χρήματά μου... Ός και ο Πέτρος, μ' όλο το μικρό του μυαλό, αν και έδέχθη στην αρχή να του δώσω μερικές λίρες, δια να κάμη τον άρρωστον, μετενόησε έπειτα, και επέμεινε να μου τας έπιστρέψη... Ναί, μου τος έδωσε πίσω όλίγας στιγμάς πριν αναποδογυρισθῆ το άμαξι, και μου είπε ότι, αν της πάρω πίσω, θα με άγκυα πιδ πολύ... Αυτό άποδεικνύει ότι είσθε όλοι σας καλά παιδιά, με άνατροφήν όπως πρέπει και με εύγενή αισθήματα, — όπως λένε τα βιβλία, και όπως μου έλεγες η δασκάλισσά μου... Εγώ έως τώρα δεν είχα σχετισθῆ παρά με χωριατόπουλα, και δεν ήξευρα πώς να σας φερθώ δια ν' άποκτήσω την αγάπην σας... Τώρα όμως, τώρα έμαθα πώς να σας αγαπώ.

— Μά, — την διεκόψα, — είναι περιττόν να κοπιάζης και να μου λές αυτά τα πράγματα, Φρόσω, αφού γνωρίζεις πολύ καλά ότι εγώ σε αγαπώ, και θά σου γράφω τακτικά από την Σῆρον...

(Έπεται συνέχεια.)

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΔΙΑ ΝΑ ΜΗ ΦΑΝΗ ΑΓΕΝΗΣ

Ο βασιλεύς Γεώργιος Δ' της Άγγλιας, πριν άκόμη ανέλθη εις τον θρόνον, αγαπούσε πολύ τας διασκεδάσεις και είδε συχνά γεύματα εις διάφορους φίλους και γνωρίμους του.

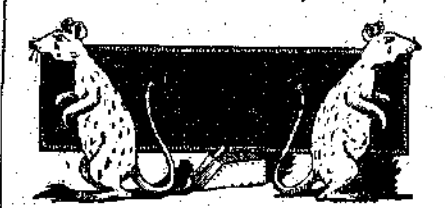
Μίαν φοράν είχε καλεσμένον και τον δραματικόν ποιητήν Γεώργιον Κάλμαν, τον νεώτερον.

Κατά τα έπιδόρπια, ο πρίγκιψ θέλων ν' άστειυθῆ, είπε:

— Είνε δύο Γεώργιοι νεώτεροι εδώ, άλλα ήθελα να ήξευρα ποίος από τους δύο είναι νεώτερος από τον άλλον.

— Ά! Ύψηλότατε, απήντησεν έτοιμάτα ο δραματικός ποιητής, εγώ ποτέ δεν θα ήμην τόσον άγενής ώστε να έλθω εις τον κόσμο πριν από την Βασιλικήν σας Ύψηλότητα.

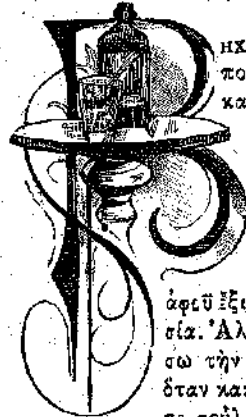
Με αυτήν την απάντησιν, και εύγενέστατον φιλοφρόνημα έκαιμεν ο Κάλμαν προς τον πρίγκιπα, και συγχρόνως έδηλωσεν έμφαντικώτατα ότι ήτο νεώτερος την ηλικίαν από τον βασιλικόν άμφιτρώνά του

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΟ ΕΠΙΜΥΘΙΟΝ

Αγαπητοί μου,

Βηκα... έχω όλίγον πονοκέφαλον... ίσως και όλίγον πυρετόν... Άχ, αυτά αι αλλαγαι του καιρού! Άς καθήσω σήμερα εις το σπίτι, να προφυλαχθώ, αφού έξω είναι τόσο ύγρασία. Άλλά πώς να περάσω την ώρα μου; Σίτε, όταν κακοδιατιθήτε, έχετε τουλάχιστον την Διατάλασιν μου. Άλλ' εγώ;... Ά, εξέλασα! Η Διατάλασιν μου έχει δώρη καμμι δωδεκαρία έπιστολάς φίλων της, άπειθυνομένας προς έμέ. Πρόκειται περί του έπιμυθίου, το όποιον τοίς εξήτησεν την άλλην φοράν. Τι να εκατάλαβαν άρά γε από το παραμύθι μου; Οι δε έπιστολογράφοι; Κίτρινο Ντόμρο... Δουκίσσα των Σαλώνων... Παιδική Χαρά... Άχρη εν Ζόφω... Και τα λοιπά... Ά, με θα διασκεδάσω ώρα. Έμπρός! Θα κάμω κ' εγώ μίαν μικράν «Κορικήν», χωρίς Άνατίαν και χωρίς... έπεισόδιον.

Φαίνεται ότι δεν είναι πολύ εύκολον πράγμα να εύρισκην κανείς έπιμύθια. Απέδειξες, ότι μου έγραψαν μένον δώδεκ. Και άλλη απέδειξες, ότι οι περισσότεροι άπίτυχον, όπως π. χ. το Ένδοξον Μεσολόγγιον, ένα τόσον έξυπνον παιδί.

« Η κακή ψυχή—γράφει, — θα κατοική εντός άσχημου σώματος και προαίτου, ενθ ή καλή και αγαθή εντός ωραίου και συμπαθητικού. Η μάλλον, ο ισχυρόν και πλούσιον έχουν πείρινην καρδίαν, ενθ οι πτωχοί και άδύνατοι πάντοτε καλήν. Δια τουτο και η μικρή γάτα δεν εκαινε κακήν, ενθ η μεγάλη έτρωγε τα πτερά των πεταλούδων.»

Το πρώτον το παραδέχομαι, μελονότι έχει και αυτό τας εξαιρέσεις του. (Ίδου άρα τα ψυχάι κατοικούν εντός σωμάτων άσχημων! Δεν πιστεύω δα να ήτο εύμορος ο Σωκράτης...) Το δεύτερον δυσκολεύομαι να το παραδέχθω, αν και δεν φαίνεται όλως διόλου παραλογισμός. Άλλά και η αλήθεια ολοζώντανη αν ήσαν αι σκέψεις του Ένδοξου Μεσολόγγιου, δεν θα έλεγα ποτέ ότι αυτά είναι και το έπιμύθιον μου. Το Ένδοξον Μεσολόγγιον εξάγει συμπεράσμα από μικράν και άσημαντον λεπτομέρειαν του παραμυθίου. Από κάθε λεπτομέρειαν ενός έργου είμπο-

ρεί κανείς να εξαγάγη έν συμπέρασμα, μίαν σκέψιν, μίαν ιδέαν. Άλλά το έπιμύθιον είναι η γενική, η κεντρική, η κυρία ιδέα, η θελήσει ο κρυμμένος πυρήν ενός μύθου. Πρέπει λοιπόν να ιδῆ κανείς του τέινου, που συγκεντρώνεται όλοι αι λεπτομέρειαι, δις να συλλάβη την κεντρικήν ιδέαν, δια να εξαγάγη το έπιμύθιον.

Άρά γε επέτυχε περισσότερο το Ταπεινόν Γίασμι; Άς ιδώμεν: « Ημείς οι μικρότεροι—γράφει, — δεν πρέπει να ενοχλώμεν τους μεγαλητέρους μας' άλλα να φανίωμεν αυτούς να ενεργώσι και να ήμιλώσιν όπως έπιμύθοισι, και να μη λέγωμεν τα έναντία τούτων, διότι εκείνοι γνωρίζουσι περισσότερα από ημάς.»

Ε, αυτό το έπιμύθιον δεν είναι όλως διόλου άποτυχία. Το Ταπεινόν Γίασμι έπλησίασεν, άνευρε μίαν ιδέαν, η οποία όπως δήποτε επικρατεί εις το παραμύθι μου. Ναί' άλλα η ιδέα αυτή είναι πολύ γενική, πολύ άόριστος. Το Ταπεινόν Γίασμι έπρεπε να την όρίση, να την ειδικώση περισσότερο. Και θα το εκαιμεν, αν έπρότιχε και εις μερικέας άλλας λεπτομερείας του παραμυθίου, τας οποίας δεν έλαβεν υπ' όψει του.

Τα ίδια είμπορώ να είπω και δια το άτελές έπιμύθιον του Μαύρου Αετού, ο οποίος γράφει: « Η ισχυρογυμωμένη είναι ρεύμα ισχυρότατον, του όποίου αν τις άποπειραθῆ να φράξη και να έμποδίση τον ροήν, θα το κάμη να εκχιλίση και να έπιφέρη καταστροφάς πολύ μεγαλητέρας εκείνων, τας οποίας θα έπιφέρη παρασύρον παν ότι τύχη πρό αυτού, και συνήθως καλόν και ώραϊον.»

Άρα, κατά τον Μαύρον Αετόν, πρέπει να υποχωρή κανείς εις τους ισχυρογυμωμένας, όπως υποχωρούσα εγώ εις την Μπεμπέκαν. Μάρτυς μου ο Θεός ότι δεν έχω αυτήν την γνώμη! Ύπενώρως εις την αρχήν, άλλ' εις το τέλος διεκόψα άποτόμως το παραμύθι δις να μην υποχωρήσω. Ίδου μία σημαντική λεπτομέρεια, η οποία ανατρέπει το έπιμύθιον του Μαύρου Αετού, και μας φέρει εις το έπιμύθιον της Παιδικής Χαράς, όπως το έναντίον. Κατ' αυτήν, « η ισχυρογυμωμένη είναι έλάττωμα της παιδικής ηλικίας και πρέπει να προσέχη τις όπως μη το αύξάνη δια των υποχωρήσεων.» Άλλά πώς νάντισταθῆ κανείς εις την Μπεμπέκαν; Είναι πολύ μικρά και δεν έννοι άκόμη. « Ο μικρός μικρά τα θέλει όλα — εξακολουθεί η Παιδική Χαρά. — Το λάθος είναι ιδιόκόν σας, κύριε Φαίδον. Η πεταλούδα έπρεπε να είναι μικρή, τοσοῦτική, σαν την Μπεμπέκα, και το παραμύθι να μην έχη πρόσωπα άγρια. Δεν ύπαρ-

χει άρα γε παραμύθι χωρίς κακίαι; »

Να τα μας! με μαλώνουν κηόλα! Μά εγώ είπα μεγάλη πεταλούδα; Η ίδια η Μπεμπέκα δεν την έγύρεψε μεγάλην; Ά, φίλτατη Παιδική Χαρά, δεν ένθυμείσαι καλά, και με μαλώνεις άδικα. Δεν είδες λοιπόν πώς υποχωρήσεις εκαιμ εις την χαριτωμένην ιδιοτροπίαν της κόρης μου, έως να χάσω την ύπομνην; Και τί θα πής αν μάθης ότι διεκόψα την έπιστολήν μου, δια να υπάγω να την φιλήσω, κατά την παραγγελίαν σου;

Έπιστρέφω... Τι; τί; Και άλλο μάλωμα με περιμένει; Μάλιστα, από την Δουκίσσαν των Σαλώνων. Και δικτί; Άκριθώ; δια το έναντίον. Διότι, λέγει, παραχαϊδεύω την Μπεμπέκαν, τής κάμνω τα γούστα της, και θά την χαλάσω. Άκού; εκεί να την άποκοιμώ με παραμύθια! « Εγώ, κύριε Φαίδον—εξακολουθεί η Δουκίσσα του Σαλώνων, — αν ήμουν στη θέσι σας και η Μπεμπέκα μου ζητούσε από παραμύθι... την πεταλούδα, θά της έλεγα: σάπα, κακοκόριτο! κοιμήσου, γρήγορα! Και θα έπεσφράξω τους λόγους μου με δύο μπκτοίσεις... Να έδλέπατε τότε τί ήσυχη που θα κοιμώτανε η Μπεμπέκα μου... Ά, κύριε Φαίδον, κάμνετε άσχημα, πολύ άσχημα!

Καλέ ακούτατε σίτε ποτέ σας έπιμύθιον... μάλωμα. Ορίστε τώρα, που είναι ανάγκη και ναπολογηθώ... Να διαβεβαιώσω λοιπόν την Δουκίσσαν των Σαλώνων ότι είμαι πολύ αυστηρός πάντοτε, ότι δεν υποχωρώ παρά όταν πρέπει, και ότι συχνά η κυρία Μπεμπέκα κλαίει, διότι δεν της κάμνω τα γούστα της; Άλλά... σιγά να μη τ' άκούση η Παιδική Χαρά, και τί θα γίνω! Ά, μ' αυτό δεν υποφέρεται! Νά, μου πέρασε και ο πονοκέφαλος και ο πυρετός. Μήπως η φούφα ενεργεί ως κινίνον; Άδιάφορον. Έγινε καλά και θά εξέλθω. Διχκόπιω λοιπόν την έπιστολήν μου και η συνέχεια εις το έπίμενον.

Σας ασπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΥΓΙΕΙΝΑ ΠΑΡΑΓΓΕΛΜΑΤΑ

* Τα παιδιά πρέπει να κοιμώνται όσον θέλουν. Η άνησυχία, η πτωχεία του αίματος και η νευροπάθεια προέρχονται πολλάκις από άνεπάρκειαν ύπνου.

* Κατά μέσον δρον, παιδιά φοιτάντα εις το σχολείον πρέπει να κοιμώνται: τα μέν τετραετή, 12 ώρας το ήμερονύκτιον' τα δε έπταετή, 11 ώρας' τα έννεαετή, 10' τα από δώδεκα μέχρι δεκαεσσάρων έτών, 9 ώς 10 ώρας' και τα από δεκαεσσάρων μέχρις είκοσιενός έτών, 8 έως 9 ώρας.

(Έκ της Εφημερίδος της Υγείας.)

Ο ΦΩΝΟΓΡΑΦΟΣ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'

Ο κύριος Περικλής είνε πολὺ σκαυ-
δαλιάρης. Αἰώνως κάμνει ἀταξίες. Ἄ-
δύνατον εἶνε νὰ στρώσῃ! — ὅπως λέγει
ὁ πατέρας του, ὁ κύριος Λουκάς, ὁ ὅποιος
ὁμως ἔχει στρώσῃ δρόμους καὶ σιδηρο-
δρόμους ἐς μηχανικὸς τῆς Κυβερνήσεως.

Καὶ ἐτοιμάζεται
νὰ φύγῃ γιὰ τα-
ξεῖδι ὁ κ. Λουκάς.
Τὸν στέλλει ἡ Κυ-
βέρνησις νὰ ἐπιθε-
ωρήσῃ ἕνα καινούρ-
γιο γεφύρι τοῦ σι-
δηροδρόμου τῆς
Λαρίσης. Πρέπει
νὰ φύγῃ στὴ στιγ-
μῇ.

Καὶ γι' αὐτὸ τὸν
βλέπετε πῶς γεμί-
ζει τὴν βαλίτζα του μὲ
ὕποκάμισα, μὲ κάλ-
τσες, μὲ καλλάρια
καὶ καιμιδέτες. Βά-
ζει καὶ ἕνα ζευγά-
ρι σιτάλια μὲ καρ-
φιά ἀποκάτω. Βά-
ζει τέλος πάντων
ὅ,τι χρειάζεται ἕ-
νας ἄνθρωπος ποὺ
πηγαίνει νὰ ἐπιθε-
ωρήσῃ ἕνα γεφύρι.

Ἡ κυρία Λουκά στέκεται κοντὰ καὶ
τον κοιτάζει, χωρὶς νὰ ἐγγίξῃ τίποτε·
διότι ὁ κύριος Λουκάς εἶνε ἄνθρω-
πος πολὺ τακτικὸς καὶ πολὺ ἰδιότροπος.
δὲν ἐνοεῖ κανένας νὰ τὸν βοηθήσῃ στὴν
ἐτοιμασία του, διὰ νὰ μὴν τὸν κάμῃ,
— λέει, — καὶ ξεχάσῃ τίποτε!

— Γαρουφαλιά! Γαρουφαλιά! — φω-
νόζει ἡ κυρία Λουκά μὲ φιλή-φιλή καὶ
διάπεραστικὴ φωνή.

Τρέχει κ' ἔρχεται ἡ Γαρουφαλιά, ἡ
καμαριέρα τοῦ σπιτιοῦ. Ἐχει μίαν μύτη
περίεργη, μὰ πολὺ περίεργη! — «Πχ-
τοῦ ἐνοεῖς νὰ χώνῃς τὴ μύτη σου!» —
τῆς λέγει κάποτε ὁ ἀρετικὸς τῆς. Καὶ
τὰ μάλλιὰ τῆς εἶνε ὅλο σὰν ἀκνέιττα,
μ' ὅλο πῶς τὰ κτυπιέει κάθε πρωί.

Ἐρχεται καὶ γιὰ τὸν χίτσιτα.
Κοιτάζει μὲ περιέργειαν τὴν βαλίτζα.
— Ἐλα λοιπόν, κουήστου! τῆς λέγει
ἡ κυρία Λουκά. Φέρε ἀπὸ τὴ ντουλάπα
τῆς κρεβάτοκάμαρας τὸ φηλὸ καπέλλο
τοῦ κυρίου!

Ἡ Γαρουφαλιά ἀνασηκώνει τοὺς ὤ-
μους τῆς. Πάντα τοὺς ἀνασηκώνει ὅμοια
τὴν διατάξουν τίποτε. Δὲν καταλαβαίνει
τί τὸ θέλει ὁ κύριος τὸ φηλὸ καπέλλο του,
ἀπὸ πηγαίνῃ σὲ ταξεῖδι. Μήπως θὰ
γίνῃ χορὸς ἐπάνω στὸ γεφύρι; . . .

— Οὐφ! ἀνέτη! Πχτοῦ θέλεις νὰ

χώνῃς τὴ μύτη σου! Κάμε γρήγορα ὅ,τι
σοῦ λένε!

Καὶ ἡ Γαρουφαλιά τρέχει ἀμέσως νὰ
φέρει τὸ καπέλλο.

Καὶ ὁ κύριος Περικλής; — θὰ ἐρω-
τήσῃτε.

Ὁ κύριος Περικλής δὲν φαίνεται
ποθεν. Ἐχει ὁμως μίαν χαρὰ, — καὶ
τί χαρὰ! — ποὺ φεύγει ὁ μπαμπᾶς του
γιὰ ταξεῖδι. Ἄμυ εἶνε ὁ μπαμπᾶς στὸ
σπίτι, οὔτε ἀταξίες οὔτε τίποτε. Ἄμυ

• Τρέχει κ' ἔρχεται ἡ Γαρουφαλιά. •

φεύγῃ ὁμως, ὁ κύριος Περικλής κάμνει
τὰ δικά του. Τὴν μαμμά του, δὲν τὴν
φοβάται καθόλου. Τῆς ἔχει πάρῃ τὸν
ἀέρα. Οὔτε τὴν ἀκούει, ὁ κατεργαράκος
οὔτε τὴν ὑπακούει.

Γι' αὐτὸ δὲν βλέπει τὴν ὥρα πότε
νὰ φύγῃ ὁ μπαμπᾶς του, καὶ κάθεται
στὸ δωμάτιό του, καὶ κάμνει πῶς με-
λετᾷ τάχα τὸ μάθημά του. . .

(Ἐπεται συνέχεια)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΟΙ ΑΡΙΣΤΕΙΣ ΤΑΞΙΔΕΥΤΕΣ

(ΜΥΣΤΙΟΓΡΑΦΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ' (Συνέχεια)

— Καὶ προτιμᾶτε νὰ ταξιδεύετε μὲ
τὰ πανιά ἢ μὲ τὸν ἀτμὸν; — ἤρώτη-
σεν ὁ Νίλς Χάρμπε τὸν Οὐίλ Μίτζ.

— Προτιμῶ τὰ πανιά, καὶ πολὺ μά-
λιστα, ἀπήντησεν οὗτος. Τὰ μεγάλα τα-
ξεῖδες μὲ τὰ ἱστιοφόρα σὲ κάμνουν πε-
ρισσότερον θαλασσινόν, καὶ ἐκτὸς τοῦ
του, εἶνε τόσο γρήγορα ὅσον καὶ τὰ
ἄλλα. . . Καὶ ἔπειτα, δὲν ταξιδεύει κανεὶς
μέσθ' στοὺς καινοὺς καὶ τὲς μουν-
τζούρες τῶν καρβουλιών· νὰ δὲν ὑπάρ-
χει πράγμα μεγαλοπρεπέστερον παρὰ
τὸ καράβι τὸ σκεπασμένον μὲ πανιά, ποὺ
παίρνει δεκαπέντε ἕως δεκαῆξι μίλια τὴν
ὥραν!

— Τὸ πιστεύω! τὸ πιστεύω! — διέκο-
ψεν ὁ Τωνῆς Ρενώ, ὁ ὅποιος διέσχισε κί-
βλας μὲ τὴν φαντασίαν του ὅλας τὰς
θαλάσσας τοῦ κόσμου. Καὶ σὲ ποῖο κα-
ράβι θὰ ἐπιβασθῆτε τώρα;

— Στὴν «Ἐλίξαν Οὐάδεν» τοῦ λι-
μένος τῆς Λίβερπουλ, σ' ἕνα θαυμάσιο
καράβι χαλὸβδινον μὲ τέσσαρα κατάρτια,
καράβι τριῶν χιλιάδων ὀκτακοσίων τό-
νων, τὸ ὅποιον ἐπέστρεψεν ἐσχάτως ἀ-
πὸ τὴν Νέαν Καληδονίαν μὲ φορτίον
νίκελ.

— Καὶ τί θὰ φορτώσῃ ἀπὸ τὴν Ἄγ-
γλίαν; . . . ἤρώτησεν ὁ Τζῶν Χόβαρτ.

— Γαϊάνθρακας διὰ τὸν Ἅγιον Φραγ-
κίσκον τῆς Καλιφορνίας, ἀπήντησεν
ὁ Οὐίλ Μίτζ· καὶ γνωρίζω μάλιστα ὅτι
ἐνκυλώθη διὰ τὴν ἐπιστροφὴν νὰ φέρῃ
σιτάρι τῆς Ἀμερικῆς εἰς τὸ Δουβλίνον.

— Πόσον θὰ διηρξήσῃ αὐτὸ τὸ τα-
ξεῖδι; . . . ἤρωτησε πάλιν ὁ Μάγνος Ἄν-
δερς.

— Ἐνδεκα ἕως δώδεκα μῆνες πε-
ρίπου.

— Ἄχ! ἀνέκραξεν ὁ Τωνῆς Ρενώ,
τέτοια ταξεῖδια ἤθελα ἐγὼ νὰ κάμω!
Ἐνα χρόνο, καὶ νὰ μὴ βλέπω παρὰ
οὐρανὸν καὶ θάλασσαν! . . . Στὸν Ἀτλαν-
τικόν, στὴν Νότιον θάλασσαν, στὸν Εἰ-
ρηρικόν! Πᾶς ἀπὸ τὸ ἀκρωτήριο Χόρν
καὶ γυρίζεις ἀπὸ τὴν Εὐέλπιδι Ἄκραν!
Κάνεις σχεδὸν τὸν γύρον τοῦ κόσμου! . . .

— Ἐ! μικρὸ μου κύριε, ἀπήντησε
μεσιδιῶν ὁ Οὐίλ Μίτζ, σὰς ὀρέσει, βλέ-
πω, ἡ ποντοπλοία. . .

— Βέβαια. . . καὶ μάλιστα νὰ ταξει-
δεύω ὡς ναυτικὸς ἐγὼ, καὶ ὄχι ὡς ἐπι-
βάτης!

— Λαμπρά! . . . ἔχετε, φαίνεται, κλί-
σιν στὴν θάλασσαν.

— Ὁ Μάγνος Ἄνδερς καὶ αὐτός,
ἐθεβχίως γελῶν ὁ Νίλς Χάρμπε, ἔχουν
τόσην κλίσιν, ὥστε ἂν τοὺς ἄκουε κανεὶς,
ἔπρεπε αὐτοὶ νὰ κυβερνοῦν τὸ καράβι
καὶ νὰ κρατοῦν διαρκῶς τὸ τιμῶν!

— Δυστυχῶς, παρετήρησεν ὁ Λουδο-
βίκος Κλωδιών, ὁ Μάγνος καὶ ὁ Τω-
νῆς εἶνε μεγάλαι πιά, ὥστε νὰ κα-
ταταχθοῦν εἰς τὸ ναυτικόν. . .

— Τὸ λές, σὰν νὰ εἴμεθα ἐξήντα ἐ-
τῶν! . . . διέκοψεν ὁ Τωνῆς Ρενώ.

— Ὅχι. . . ἀλλὰ εἴμεθα εἴκοσι περί-
που. . . ὁμολόγησεν ὁ νεαρὸς Σουηδός,
καὶ ἴσως εἶνε πολὺ ἀργά διὰ ν' ἀρχί-
σωμεν τὸ ναυτικὸν στάδιον. . .

— Ποῖος ξέρει; . . . ἀπήντησεν ὁ Οὐ-
ίλ Μίτζ. Εἴσατε τολμηροί, ζωηροί, εὐ-
κίνητοι, καὶ μὲ αὐτὰς τὰς ἀρετὰς γρή-
γορα γίνεσθε κανεὶς καλὸς ναυτικὸς. . .
Προτιμώτερον ἐνοεῖται εἶνε ν' ἀρχίσῃ
νέος. . . ἂν καὶ διὰ τὸ ἐμπορικὸν ναυτι-
κὸν δὲν ὑπάρχει ὄριον ἡλικίας κανονι-
σμένον.

— Τέλος πάντων, εἶπεν ὁ Λουδοβί-
κος Κλωδιών, ἔχουν καιρὸν νὰ το ἀ-

ποφασίσουν, ἅμα τελειώσουν τὰς σπου-
δάς των εἰς τὴν Ἀντικλιανὴν Σχολήν.

— Καὶ ὅποιος τελειώνει τὴν Ἀντι-
κλιανὴν Σχολήν, εἶπε τελευταῖος ὁ Τω-
νῆς, εἶνε ἱκανὸς δι' ὅλα τὰ στάδια. . .
Δὲν εἶνε ἔτσι, κύριε Πάττερσων;

Ἐἶχεν ἐμφανισθῆ ἑκείνη τὴν στιγμὴν
ὁ Μέντωρ. Ἐφαίνετο κάπως συλλογι-
σμένος. Ἴσως νὰ κατεγίνετο μὲ τὸν
ἐλληνικὸν στίχον τοῦ Τωνῆ Ρενώ, τὸν
ὅποιον δὲν ἤξευρε πῶς νὰ ἐρμηνεύσῃ.
Δὲν εἶπεν ὁμως τίποτε, καὶ ὁ Τωνῆς
τὸν ἐκώταξε μὲν ὑπερηφάνως, ἀλλὰ δὲν
τοῦ ἔκαμε κανένα ὑπαινιγμὸν. Μόλις ἔ-
μαθεν ὁ κ. Πάττερσων τί ἦτο τὸ θέμα
τῆς συζητήσεώς των, ἐτάχθη ἀμέσως
μὲ τὸ μέρος τοῦ νεαροῦ μαθητοῦ, ὅστις
ἐκρατοῦσε τόσο ὑψηλὰ τὴν σημαίαν τῆς
Σχολῆς. Νὰ τὸν ἀκούετε μάλιστα, τὸν
ἄξιον αὐτὸν ἄνθρωπον! . . . Ἐφερε τὸν
ἑαυτὸν τοῦ ὡς παράδειγμα. Ἦτο ὁ οἰ-
κονόμος τῆς Σχολῆς, δηλαδὴ ἄνθρωπος
ὅλως διόλου ξένος πρὸς τὴν θάλασσαν
καὶ τὰς ναυτικὰς γνώσεις. . . Δὲν εἶχε
ταξιδεύσῃ ποτὲ τοῦ διὰ μέσου τῶν ὠκε-
ανῶν, οὔτε κὰν στὸν ὕπνο του. . . Ἀπὸ
πλοῖα δὲν ἐγνώριζε τίποτε ἄλλο, παρὰ
μόνον ὅτι τὰ ἐβλεπεν εἰς τὸ Λονδίνον
νὰ πηγαινοέρχονται εἰς τὸν Τάμεσιν
ποταμὸν. . . Καὶ ὁμως, μόνον καὶ μόνον
διότι ἀνῆκεν εἰς τὸ διοικητικὸν προσω-
πικὸν τοῦ περιφήμου ἐκείνου ἐκπαιδευ-
τικοῦ ἰδρύματος ἠδυνήθη ν' ἀντιμετω-
πίσῃ τὴν ὁργὴν τοῦ Ποσειδῶνος. . . Βε-
βαίως, εἰς τὴν ἀρχὴν, ἐπὶ μερικὰς ἡ-
μέρας τὸ κομποανέβασμα. . .

— Σκαμπανέβασμα, — τοῦ ἐσφύριξε
ὁ Τωνῆς Ρενώ.

— Ἄ! ναί. . . τὸ σκαμπανέβασμα, ἐξη-
κολούθησεν ὁ κ. Πάττερσων, καθὼς καὶ
τὸ παρακλιδήμα. . . ἄ! ναί! . . . τὸ παρα-
κλιδήμα, μ' ἔκαμαν νὰ ὑποφέρω, ὡς φαί-
νεται. . . Ἀλλὰ τώρα; Μὴ δὲν εἶμαι θεω-
ρακισμένον ἐναντίον τῆς ναυτίας; Μὴ
δὲν ἔχω ναυτικὸν τὸν πόδα; . . . Εἶμαι τώ-
ρα εἰς θέσιν ν' ἀποφανθῶ δι' αὐτὰ τὰ
ζητήματα, διότι, ἔπως λέγει ἡ παροι-
μία, ὁ παθὼν εἶνε καὶ ἱατρός.

— Ὁ ἀπαθὴς-γιατρός! — διώρθω-
σεν ὁ ἀδιόρθωτος Τωνῆς.

— Μάλιστα! Αὐτὸ ἀκριβῶς. . . Καὶ
δὲν ἔχω μὲν καμμίαν διαθέσιν νὰ πα-
λαίσω πρὸς τὰς θεύλλας, τοὺς κυκλω-
νας καὶ τοὺς θαλασσοστρόβιλους, νὰ γί-
νω τὸ πρῖνον τῆς τρικυμίας καὶ τοῦ
σάλου, ἀλλὰ τοῦλάχιστον θὰ τα ἀντιμε-
τωπίσω διὰ χωρὶς νὰ ὠχριάσω, χωρὶς
θὰ δειλιάσω.

— Σὰς συγγαίρω, κύριε Πάττερσων,
ἀπήντησεν ὁ Οὐίλ Μίτζ. Ἄλλως τε,
μεταξὺ μας, καλλίτερα νὰ μὴν κάμει
τὸ πείραμα. . . Εἶδα ἐγὼ πολλοὺς γενναί-
οις νὰ τους πιάνην τρομάρα, ὅταν ἐβλε-
παν ὅτι δὲν εἶχαν καμμίαν δύναμιν ἐ-
ναντίον τῆς τρικυμίας. . .

— Ὅ! εἶπεν ὁ κ. Πάττερσων, αὐτὸ
ποῦ λέγω, δὲν το λέγω διὰ νὰ προκα-
λέσω τὴν μανίαν τῶν στοιχείων! Ἐρρέ-
τω ἡ τοιαύτη ἰδέα! — ἡ ἀνάρμοςτος
πρὸς ἄνθρωπον σφαιροῦντα καὶ φέρν-
τα τὴν εὐθύνην τῶσων ψυχῶν, τῶσων νε-
αρῶν ψυχῶν, συναισθανόμενον δὲ τὸ βάρ-
ος τῆς εὐθύνης του! . . . Ἄλλως τε, κύ-
ριε, ἐλπίζω, ὅτι δὲν ὑπάρχει κανεὶς ται-
οστος φέβος. . .

— Τὸ ἐλπίζω κ' ἐγὼ, κύριε Πάτ-
τερσων. Αὐτὴν τὴν ἐποχὴν, αἱ κακοκαι-
ρίαι εἶνε πολὺ σπάνιαι εἰς τὸ μέρος τοῦτο
τοῦ Ἀτλαντικοῦ. Ἀλλὰ ἡ καταιγίς, τὸ
μπουρίνι, ἔρχε-
ται ἐνίοτε, χω-
ρὶς νὰ τὸ πε-
ριμένῃ κανεὶς,
καὶ δὲν εἰσέρει
κανεὶς οὔτε τί
θὰ εἶνε αὐτὴ ἡ
καταιγίς, οὔτε
πόσον θὰ διηρ-
ξήσῃ. . . Τὸν
Σεπτέμβριον,
συχνὰ συμβαί-
νουν καταιγι-
δες, καὶ εὐχο-
μαὶ νὰ μὴν το
γυρίσουν σὲ
φουρτούνες! —
ἔπως λέγομεν
ἡμεῖς οἱ ναυ-
τικοί.

— Κ' ἐμεῖς
το εὐχόμεθα,
ἀπήντησεν ὁ
Νίλς Χάρμπε.
Ἄν καὶ ἐν πε-
ριπτώσει κακο-
καιρίας, δυνα-
μέθα νὰ ἔχω-
μεν πᾶσαν ἐμ-
πιστοσύνην εἰς
τὴν κυβερνήτην
μας. . . Εἶνε ναυ-
τικὸς πρώτης
τάξεως. . .

— Μάλιστα,
διέκοψεν ὁ Οὐίλ
Μίτζ, ἦκουσθ
διὰ τὸν πλοίαρ-
χον Πάξτων
μεγάλους ἐ-
παίνους, ὅταν ἤμουν εἰς τὴν Ἀγγλίαν.

— Καὶ δικαίους ἐπαίνους, ἐπρόθε-
σεν ὁ Οὐμβέρτος Πέρκις.

— Καὶ τὸ πλεονεκτήμα, ἤρώτησεν ὁ
Οὐίλ Μίτζ, τὸ εἶδατε εἰς τὸ ἔργον; . . .

— Ὁ Τζῶν Κάρπεντερ φαίνεται ναύ-
κληρος πολὺ ἔμπειρος, ἀπήντησεν ὁ
Νίλς Χάρμπε, καὶ εἰ ναῦται γνωρίζουν
καλὰ τὴν δουλειά των.

— Δὲν φαίνονται ἐπιληθτικοί. . . πα-
ρετήρησεν ὁ Οὐίλ Μίτζ.

— Πραγματικῶς, ἀλλὰ ἡ διαγωγή
των εἶνε ἀρίστη, ἀπήντησεν ὁ Μάγνος
Ἄνδερς. Καὶ ἔπειτα, ἡ πειθαρχία εἶνε
αὐστηρά ἐδῶ. . . ὁ πλοίαρχος Πάξτων
δὲν ἀφίνει κανέναν ναύτην νὰ ἐξέλθῃ εἰς
τὴν ξηρὰν. . . Ὅχι! διὰ τίποτε δὲν ἤμπο-
ρεῖ κανεὶς νὰ τοὺς κατηγορήσῃ. . .

— Τῶσον τὸ καλλίτερον, εἶπεν ὁ Οὐ-
ίλ Μίτζ.

— Καὶ ἡμεῖς δὲν ζητοῦμεν τίποτε
ἄλλο, ἐπρόθεσεν ὁ Λουδοβίκος Κλω-
διών, παρὰ νὰ τελειώσῃ τὸ ταξεῖδι ὅπως
ἤρchiσε καὶ ἐξακολουθεῖ ἕως σήμε-
ρον.

• Σὰς ὀρέσει, βλέπω, ἡ ποντοπλοία. . . (σελ. 316, στ. γ')

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'

ΕΡΧΕΤΑΙ Η ΝΥΚΤΑ

Μὲ αὐτὰ καὶ μὲ αὐτὰ ἐπέραςε ἡ
πρώτη πρωΐα τοῦ ταξιδίου τῆς ἐπιστρο-
φῆς. Ἡ ζωὴ μὲσθ' στὸ πλοῖον εἰσῆρχε-
το εἰς τὴν κανονικὴν μονοτονίαν τῆς, τὴν
ὅποιαν μόνον τὰ ἀπρόοπτα τῆς θαλάσ-
σης ὑπέρχε φόβος νὰ διακόψουν. Ἀλλὰ
καὶ αὐτὰ εἶνε πολὺ σπάνια, ὅταν ὁ και-
ρὸς εἶνε καλὸς καὶ εὐνεκὸς ὁ ἀνεμὸς,
ὡς συνήθως, τὸ πρόγευμα παρετέθη

'Αράβην, "Ελληνα 'Αθλητήν, 'Ισθόλον 'Οριν και 'Αετόν της 'Ερήμου" — ή Φαρσοπούλα με τὴν 'Ακαλίαν, Παιδικὴν Χαράν, 'Ανελλιστοῦ Χαρόν, Τριπόλεμον καὶ Ταπεινὸν Γίασεμί — ή 'Αγρὰ 'Ακτίς με τὸ 'Αγρὸ Πρωστέραι, 'Αστέρωντα Οὐρανόν, 'Αγρελλοῦ της Χαράς, 'Ονειροπόλου Ψυχῆν και Διακριθεῖσαν 'Αρσασειάδα — ή Πάρτα Γελασῆ με τὴν Μαγνημένην 'Ακροβαλασιάν, 'Αγρὸν τῶν 'Ελλήνων, Διακριθεῖσαν 'Αρσασειάδα — ή 'Απαυγέλουσαν 'Ηδὸν — ή Νῆσος τῶν κρητῶν με τὸν Κόμητα της Κεφαλληνίας, Βράδρον, 'Αρχιζέλιον, 'Ογγρὸν 'Ακίττα, Δουλοδὸν της Καρδίτσας και Διακριθεῖσαν 'Αρσασειάδα — ή 'Αθόδοσ Νεόσσης με τὸν Αἰμοσταγῆ Κρωστῆρα και 'Αγγρὴν Ψυχῆν — ή Θωρακισθός με τὴν Λατάνιαν — ή Πέτρος της Πέτρας με τὴν Διακριθεῖσαν 'Αρσασειάδα, Ναυτοπούλαν τοῦ Μεσολογγίου, Φλογγρὸν 'Ακίττα τοῦ Σουλίου, 'Ερδοξον Μεσολογγίου και Δουλοδοξον — ή Δουλοδοξὸν της Καρδίτσας με τὴν Τρελλὴν Ψυχῆν, Νεφελώδη Ψυχῆν, Φοῦδαδόλοισαν, Μέλλοντα Διπλωμάτην και Διακριθεῖσαν 'Αρσασειάδα — ή Δουμισσα τῶν Σαλώνων με τὴν Κίτρινην Μάσκαν, Κίτριον Ντόμινο, 'Απόγονον τοῦ Νόστορος και Διακριθεῖσαν 'Αρσασειάδα — ή Χαρά τῶν Γονίων με τὸν Βαθιγὴν Δραγασιόν, 'Αθος 'Ελπίδος, Κόρην τοῦ Αἰθέρος, Λιχηφόρον της Νεολαίας και Πάντα — ή 'Οπασία Παραδείσου με τὸν σφοδρὸν τοῦ Παραδείσου, 'Αδάμαντα τοῦ Παραδείσου, 'Αγγελον της Χαράς και 'Αγγελον της Νίχης — ή 'Αθος 'Ελπίδος με τὸ 'Ογγρὸν 'Αμύραντον και Κίτρινον Ντόμινο — ή Ρέα Σιλβία με τὴν Νεράϊδαν τῶν Σπεσιῶν, Δουρίδα Παθῆνον και 'Αθόσαν Καρδίαν — ή Μυροδόλος Χαραυγῆ με τὴν Νοητὴν Ρομφαίαν, Φοῦδὸν Διάβολο, 'Αγγελοῦ τοῦ Δικανγοῦ, Αἰμοσταγῆ Κρωστῆρα και Κρηταγοῦν της Θαλάσσης — ή Μελαγχολικὴ 'Ερημίτις με τὴν Κίτρινην Μάσκαν, Κρωδὴν, Δουμισσαν τῶν Σαλώνων, Σθενελαΐδαν και 'Απειλὴν Ναύτην — ή Δευκὴ Νόε με τὸν Μέλλοντα Διπλωμάτην, και 'Ισθόλον 'Οριν — ή 'Αστρον Αἰθρίας Νουκίς με τὴν Μελαγχολικὴν 'Ερημίτην — ή Νεφελώδη Ψυχῆ με τὴν Ζαππίδα, Βασίλισσαν τῶν Κρητῶν, Πικραμένην Καρδούλαν, Λάτρεϊδα της Δήμητρος και 'Αφροδίτην τοῦ Δικανγοῦ: — ή Σθενελαΐδας με τὸν 'Αγγελον της 'Αγάπης, 'Ακτινοβόλον 'Αστρῶν, Φοῦδὸν Διάβολο, 'Αγγρῶν Πανσέληνον και Ναυοικίαν — ή Μτ. Π-Π με τὸ Κίτρινον Ντόμινο και 'Αθος της 'Ελπίδος.

Τῶν καθυστερούντων τετράδια Μικρῶν Μυστικῶν δὲν δημοσιεύονται ἐναι προτάσεις περὶ ἀνταλλαγῆς, ἂν δὲν στείλουν πρῶτα διὰ τοῦ Γραφείου μου τὰ ἐπιβλήματα.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: Συννεφεθὸν 'Ημέραν (ἔδωκα τὴν ἐπιστολήν σου εἰς τὸν κ. Φαίδωνα.) Δουλοδοξὸν της Καρδίτσας ([ΕΕΕ] πραγματικῶς ἀραιοτάτην σηκασίαν ἔχει τὸ ψευδώνυμόν σου και κατὰ κἀμνίς εἰς τὸ ἀγαπᾶς τέσον, ὅσως και νὰ τὸ ψηφίξῃς μόνος σου.) Διακριθεῖσαν 'Αρσασειάδα (φαντασίου πῶσον ἐγάθη κ' ἐγὼ διὰ τὴν ἐπιτυχίαν! τὰ δύο τρίτα τοῦλόγιον τῶν εἰσελθόντων φίλων εἰς τὰς σχολὰς τῶν Ἡελπίδων και τῶν Δοκίμων ἦσαν συνδραμηταί μου!) Φωστῆρα της 'Ηπειροῦ. (Σῆμα ἔστειλα [ΕΕ] διὰ τὴν ὄρατιν ἐπιστολήν, Δουμισσαν τῶν Σαλώνων ([ΕΕ] κβτα φηγῆς και μακαρόνια; και πουδῆγας; και ἄλα αὐτὰ τὰ ἔκαμες μόνη σου; εὐγε! νὰ εἶ δὴ πῆ νὰ κἀμνη κανεὶ τὴν ἔργον του σὸ μαγειρεῖο.) Χειμωτάτικον 'Ἠλιον (ἔστειλα.) Κτανοῦν Νεῖλον (Σῆμα ἔστειλα.) Ζαππίδα (βραβεῖον ἔστειλα [ΕΕ] διὰ τὴν χαριτωμένην

ἐπιστολήν, τὴν ὅποιαν διεβίβασα εἰς τὸν κ. Φαίδωνα, διὰ τὸ ἐπιμύθειον.) Κουκουραροθρομένην (Βραβεῖον ἔστειλα.) Ταπεινὸν Γίασεμί, (τὸ ἡσῶν παρατηρῆ, διὲ ὅσον πλησῆεις νὰ τελειώσῃ ὁ ἔρετινός τόμος, τόσον γίνεται ἐριστοσύνη και ἀνώτερος διὼν τῶν προηγουμένων.) Μίλαν Πολέμη (εὐχαριστῶ διὰ τὸ ὄρατιον δελτάριον, τὸ ἡσῶν ἔλαβα ἀπὸ Τεργέστην.) 'Αθος 'Ελπίδος (τὰ ἔστειλα ἄλλ' ἔσως κρῖται νὰ περιμένῃς ἄλιγον.) 'Αγγελοῦ τοῦ Δικανγοῦ (ἔνα συμπληρωθῆ μία δραχμὴ, τὴν στέλλεις.) 'Εδανδρον 'Ἡσειρον (Σῆμα ἔστειλα.) Χαράν τῶν Γονίων ([Ε] διὰ τὴν ὄρατιν ἐπιστολήν ἢ ΙΖ Κυριακὴν πλησιάζει.) 'Οπασίαν Παραδείσου (αὐτὸ δὲν πληράζει ἂν βέλης νὰ φανερώσῃς τὸνομά σου εἰς τὴν ζητούται, εἰμπορεῖ νὰ το κἀμνη, εἴτε γράφουσα αὐτὸ ἐπὶ τοῦ τετραδίου τῶν Μ. Μυστικῶν, εἴτε ἂν τῷ ἔστειλεις ἤδη, — δι' ἐπιστολῆς, συντομιωτέρας, τὴν ὅποιαν μοῦ στέλλεις και τὴν διαδιδάσκῃ.) Δαμαλάκι (ὃ κ. Φαίδων σ' εὐχαριστῶ πολὺ δι' ἔνα γράμμα: περὶ τοῦ 'Μυστικοῦ') Δαυνοῦλαν της Πίνδου ([Ε], εὐγε! τώρα λοιπὸν ποῦ ἐτελειώσαν ὁ τόπος, νὰ μου γράψῃς συχνὰ ἢ μήπως ἐπιμύθεσαι δι' ἄλλο ἐργόχειρον;) Μυροδόλον Χαραυγῆν (ἔστειλα ὑπέμνησον πρὸς τοὺς τέσσαρας, οἱ ὅποιοι δὲν σου ἀντοπέδωσαν ἀκόρη τετράδιον, και κατὰ τὸν Κανονισμόν, ἄλλη πρότασις των δὲν δὲ δημοσιεύθῃ, ἂν δὲν σου στείλουν.) Κόρην τοῦ Αἰθέρου; (ἔστειλα.) Πέτρος της Πέτρας κτλ. κτλ.

Εἰς ἕσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 10 Σεπτεμβρίου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχίς.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Δι' ἰσοσεύς δεκαεὶ μέχρι της 20 'Οκτωβρίου
 Ὁ χάρις τῶν λόγων, καὶ τὸν ὅποιον δὲν νὰ γράψωσιν ἂν ἴσῃσι, τὸν οἱ διανοητῶν, πηλισταί ἐν τῷ Πνεύματι μου εἰς πρῶτῳ, ἂν ἴσῃσι περὶ τῆς 20 φύλλο και τετράτις φ. 1.

429 Αεξίγυφος.

Ἐνα φθόγγον μυστικόν
 Μ' ἔνα ἀσθημα ἐνώσεις,
 Καὶ ἀμίσως ποταμόν.
 Τῆς 'Ελλάδος φανερώσεις,
 Ἐσταλή ὑπὸ τοῦ Ρόδοι του Φαίδου

430. Μεταγραμματοισμός.

Δίετα βράζεις
 Ἀδάρα βράζεις
 Καὶ ἔκειν που πατεῖ
 Ζῶον γίνεσται ἰούδις.
 Ἐσταλή ὑπὸ τοῦ Ζω-Ζυ

431. Αἴνιγμα.

Δύο γένη σῶν ἐνώσης,
 Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία
 Πῶς φιλοσοφοῦν δὲ κἀμνη
 Μὲ μὴδὴν εὐκόλια.
 Ἐσταλή ὑπὸ τοῦ Ταπεινοῦ Γίασεμί

432. Ρόμβος.

Τὸ πρῶτον και τὸ ἔσχατον τὰ ἔχει ὁ υἱός.
 Τὸ δευτέρον μου μῦθον κολεῖ ἀρνιτικῶς.
 Τὸ τρίτον παρακλιτικός μεγάλου ποταμοῦ
 Τὸ τέταρτόν μου πρῶτεον βανάτου ρυβερῶ.
 Ἐσταλή ὑπὸ τοῦ Πνευματικοῦ

433. Τρίγωνον.

1. — Χρήσιμος εἰς τὴν κόμμωσιν.
 2. — Κάτακος ἀρχαίος πύλας.
 3. — Ἐπιρρημικὸν χρόνον.
 4. — Ἀσπετέρον κλωστής.
 5. — Γράμμα.
 Ἐσταλή ὑπὸ τοῦ Φαρσοπούλου 166

434. Μισοαἰκόνη.

Πέργου τοῦ πύλου (τοῦ ἀδειανοῦ)
 Τοῦ πηρονοῦ, τοῦ κουταλιοῦ
 Τοῦ μακαρινοῦ ἐπίσης κἀτι εἶ,
 Καὶ σοῦ γερμῶ τοῦ πύλα φαί.
 Ἐσταλή ὑπὸ τοῦ Κίτρινον Ντόμινο

435. Φορβὴν Μιγδῶν.

σκη τῶν φασίος τρακῆ μετεωρίων
 Ἐσταλή ὑπὸ της Μεγαλοηγουμένης Φωστῆρας

436-437. Μεταμορφώσεις.

- 1. Ὁ Κόδος διὰ 3 μεταμορφ. νὰ γίνῃ Πόρος
- 2. Ὁ ἦσιος δι' 6 μεταμορφ. νὰ γίνῃ πρῶτος

438-442. Μαγικὸν Γράμμα.

Τῆ ἀνταλλαγῆ δύο γραμμάτων ἐκάστης τῶν κἀτωθὶ λέξεων, διὰ δύο συμφωνῶν, πάντοτε τῶν αὐτῶν, νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι λέξεις, πᾶσαι ὀνόματα ζῶων ἢ πτηνῶν:
 ὄψος, ἀέρας, ἡμᾶρ, ὄρατος, αἴξων.
 Ἐσταλή ὑπὸ τοῦ Πνευματικοῦ

443. Διπλὴ 'Ακροστιχίς.

Τὰρχικὰ τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦν Νηρηῖας, τὰ δὲ τριτὰ 'Ερινύας:
 1. 'Εκατόγυρος, 2. 'Επιθύον, 3. 'Ονομασία τοῦ 'Ἰησοῦ Χρηστοῦ, 4. Ποταμός, 5. Φυτόν, 6. Πατὴρ συγγράμματος ἀρχαίου, 7. Πιπνὸν ὄδιον, 8. 'Επιρρημικῶν.
 Ἐσταλή ὑπὸ της Δουμισσας της Κρητῶν

444. Φωνηεντόλιπον.

τν-ρη-κ-ν-λ-κ-ν-δ-κ-τ-κ-π-χ-γ-ς
 Ἐσταλή ὑπὸ τοῦ Πίν-Χο

445. Γρίφος.

	1	1	α	α
α	1902	1	1	α α
— ς	1903	ρ 1	AN 1	α θ α λ S
ω!	1904	1	1	α α
		1	α	α

Ἐσταλή ὑπὸ τοῦ Πολύμου 'Αστέρος

ΔΥΣΕΙΣ

τῶν Ἀνευνοτικῶν 'Ασθῶν του φύλλου 39.

332. Αἰδών (ἄδ., αἰών.) — 333. Μέγαιρα-Μέγαρα. — 334. Αἰμος-Μάιος.

335. Η Π Ε Ρ 336 ΑΡΤΕΜΙΣΙΟΝ (αἰεὶς, Π Ε Ρ Ι, τερσὸς, ἔτος, μῖσος, ἴρις, Δ Ρ Ο Ν αἰεὶς, ὄστις, Νέμεσις.) — Ρ Ι Ν Η 337 338. 1. Ὅτι ἀμείβεσται

ἔχουν εἰς πόδας, 2. ὁ Αἰών. — 339-343. Διὰ τοῦ ἰσχυροῦ: Ἰπποπόδον, Ἰπποπόδημα, Ἰπποπόταμος, Ἰπποπόδαμος, Ἰπποπόλιτος. — 344. ΛΡΙΑΡΕΩΣ (κῦβος, ΜαΡία, Κρῆσιος, ἈΡΑ-λη, ΔΑΡῖον, Περβενδύκος, ΛακΩνια, ΘάΣος.) — 345. Ὅσον ἄρος κ' ἔτεκε μὺν. — 346. Μίσει τὴν οἶνον (Μ εἰς η-τ-Ν εἰς ην.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

(Ἡ λέξις λατὴ 10, διὰ τὸ τοῦ ἀριθμοῦ μὲς ἰσπτά 5 μονον. Ἐλάττεται ἔτος 10 λέξεις, ὁρῶσθ και πρὸ ὀλίγωτερας τῶν 10 πληροῦσθαι ὡς νὰ ἦσαν 10 λέξεις.)

Ἡλλαξί ψευδώνυμον. Εὐχομαι τῷ Κοικκου-Ἡναροθρημμένῳ καλὴν ἀνάσθησιν. — 'Ασθῆν τοῦ Βέγα, Βασίλειος Δ Μαυρόπουλος. (Δ, 119)

Ἐχομαι ἀνταλλαγῆν ταχυδρομικῶν δελταρίων. Ἀπάντησις ἀσφαλῆς. — Nicolas Papiathanidēs δι' 'Αἰδρῶν Παπανικολάου, Abou el Sikouk (Egypte) (Δ, 120)

Συνιστῶμεν θερμῶς τὸ ἔστιον Γαλλικὸν πρῶτιστοτήριον βασιλῶν, τὸ ἐτοιμάζον και διὰ δίπλωμα, τῶν δεσποινίδων Μεδοῦντιο, ὁδὸς Πανεπιστημίου 24 'Αθῆνα. — Ἀγκυρα της Σατηρίας, Κερία Σωρογαλοῦστρα. (Δ, 121)

Ἰδρῶν ἐν Βιάρη πρὸ δύο μηνῶν Σύλλογος Ἐβέτανος, σκοπὸν ἔχων τὴν διάδοσιν της 'Διαπλάσεως και τὴν ἔγγραφὴν ἄπορων και φιλοποῦσων παιδῶν εἰς αὐτήν. Ἄγεται ὡς μέλη και συνδρομητῆρις. Ζητεῖ δὲ ἀντεπροσωπικὸς πανταχοῦν. Ἀπευθυντέον: Μι Τελέμαque C. Davidopoulos, Varna (Bulgaria). (Δ, 122)

Ἀναγκασθέντες παρατιπώμεθα τοῦ ἐν 'Αθῆνα Συλλόγου α' Ἐπιπέου. — Ἰστρος 'Αδ-πης, ἄδρα τοῦ Ζαππεῖου, Δαμπρὸς Κιθαροδός. (Δ, 123)